

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.
WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

Redakcja, Administracja i Ekspedycja: ul. Miodowa Nr 22. Telefon Redakcji 11-44-05. Telefon Administracji 11-80-13. Telefon Ekspedycji 11-80-19. Ogłoszenia: ul. Królewska 5. Kasa czynna od godz. 8 i pół do 1 po pld., w soboty do g. 12 w pld. Konto czekowe w P. K. O. — 730.

Oddziały „Monitora Polskiego”:

BYDGOSZCZ, Gdańska 22, tel. 15-74; GDANSK, Neugarten 27, tel. 240-79; GDYNIA, Skwer Kościuszki 16, tel. 17-20; KATOWICE, Al. 3 Maja 34, tel. 305-65 i 310-91; KRAKÓW, Rynek Główny 6, tel. 104-99 i 105-00; LWÓW, Akademicka 11, tel. 200-20, 200-45; ŁÓDŹ, Piotrkowska 121, tel. 101-11 i 115-24; POZNAŃ, Fredry 8, tel. 28-57, 28-58; TORUŃ, Pl. Bankowy 2, tel. 12-63; WILNO, Mickiewicza 15 m. 5, tel. 6-74, 17-85 i 18-75.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 316. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 czerwca 1939 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o noszeniu i używaniu broni palnej przez wartowników przedsiębiorstw państwowych „Państwowy Monopol Spirytusowy” i „Polski Monopol Solny”.

Poz. 317. Obwieszczenie Prezesa Sądu Apelacyjnego we Lwowie z dnia 9 czerwca 1939 r. w sprawie zgłaszania list kandydatów na ławników, zastępców ławników sądów pracy i sądów okręgowych, znajdujących się w okręgu Sądu Apelacyjnego we Lwowie.

DZIAŁ URZĘDOWY.

—oOo—

Zarządzenia Władz Naczelnych.

—oOo—

316.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 6 czerwca 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o noszeniu i używaniu broni palnej przez wartowników przedsiębiorstw państwowych „Państwowy Monopol Spirytusowy” i „Polski Monopol Solny”.

Na podstawie art. 22 ust. 5 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807) zarządza się co następuje:

§ 1.

Pracownicy przedsiębiorstw państwowych „Państwowy Monopol Spirytusowy” i „Polski Monopol Solny”, których zadaniem jest ochrona mienia tych przedsiębiorstw, tj. wartownicy i portierzy, w dalszym ciągu zwani wartownikami, mogą być uzbrojeni w krótką lub długą broń palną.

§ 2.

Wartownicy mogą nosić krótką lub długą broń palną jedynie w czasie pełnienia obowiązków służbowych.

W czasie noszenia broni wartownicy obowiązani są posiadać przy sobie pozwolenie na broń, wydane dla pracownika przedsiębiorstw państwowych „Państwowy Monopol Spirytusowy” lub „Polski Monopol Solny”.

W razie pełnienia służby na zewnątrz zabudowań, wartownicy winni nosić na lewym ramieniu opaskę z napisem „Wartownik P. M. S.”.

§ 3.

Broń palną, naboje i pozwolenia na tę broń przechowują dyrektorzy (kierownicy) zakładów przedsiębiorstw państwowych „Państwowy Monopol Spirytusowy” lub „Polski Monopol Solny”, bądź upoważnieni przez nich pracownicy — w lokalu zakładu pod zamknięciem i ponoszą odpowiedzialność w wypadku zagubienia albo dostania się tych przedmiotów do rąk osób niepowołanych.

§ 4.

Dyrektorzy (kierownicy) zakładów przedsiębiorstw państwowych „Państwowy Monopol Spirytusowy” i „Polski Monopol Solny” lub upoważnieni przez nich pracownicy obowiązani są założyć i prowadzić księgę ewidencyjną, w której dla każdego wartownika, upoważnionego do noszenia broni palnej, należy odnotować numer broni i pozwolenie na tę broń, przydzielonych wartownikowi, oraz każdorazowo ilość wydanych i zwróconych naboje, datę i godzinę wydania oraz zwrotu broni palnej i naboje.

§ 5.

Broń, naboje oraz pozwolenie na tę broń otrzymują wartownicy za pokwitowaniem w księdze ewidencyjnej (§ 4) bezpośrednio przed rozpoczęciem służby. Po ukończeniu służby broń, naboje i pozwolenie powinny być niezwłocznie zwrócone.

§ 6.

Wartownicy obowiązani są w chwili otrzymania broni palnej naładować ją i zabezpieczyć, a przy oddawaniu rozładować. Czynności te winny być wykonane z zachowaniem należytej ostrożności.

§ 7.

Postanowienia §§-ów 1 — 6 niniejszego zarządzenia nie mają zastosowania do broni, stanowiącej własność prywatną wartowników.

§ 8.

Wartownicy uprawnieni są do użycia broni w celu odparcia rzeczywistego napadu lub zamachu, zagrażającego bezpośrednio ich życiu, życiu osób trzecich, albo powierzonemu wartownikowi mieniu przedsiębiorstw państwowych „Państwowy Monopol Spirytusowy” lub „Polski Monopol Solny”, jeżeli odparcie takiego napadu lub zamachu innymi środkami jest niemożliwe, a zwłoka grozi niebezpieczeństwem.

Użycie broni dopuszczalne jest tylko wówczas, gdy nie grozi ono bezpośrednim niebezpieczeństwem życia osób postronnych.

§ 9.

Użycie broni może nastąpić tylko po przynajmniej jednorazowym ostrzeżeniu.

Jeżeli ze względu na okoliczności danego przypadku ostrzeżenie ustne jest niemożliwe, użycie broni może nastąpić po jednorazowym wystrzale ostrzegawczym w powietrze.

Bez ostrzeżenia wolno używać broni tylko wówczas, gdy wszelka zwłoka grozi bezpośrednim niebezpieczeństwem życia pracownika lub osób trzecich, albo naraziłaby „Państwowy Monopol Spirytusowy” lub „Polski Monopol Solny” na bezwzględna utratę mienia.

§ 10.

W razie konieczności użycia broni, o ile to jest możliwe, należy starać się jedynie unieszkodliwić napastnika na tyle, ile tego wymagają okoliczności przypadku, a w razie zranienia napastnika zaopiekować się w miarę możliwości jego osobą.

§ 11.

Wartownik, który użył broni, winien o tym zawiadomić swego przełożonego najpóźniej po zejściu z posterunku. Ten ostatni winien w każdym przypadku użycia broni przeprowadzić dochodzenie, czy użycie broni było zgodne z niniejszym zarządzeniem oraz instrukcją szczegółową, wydaną w wykonaniu niniejszego zarządzenia.

Jeżeli użycie broni pociągnęło za sobą uszkodzenie ciała lub śmierć, przełożony wartownika winien o tym zawiadomić bezzwłocznie właściwy terytorialnie organ Policji Państwowej oraz wydać stosowne zlecenia dla udzielenia pomocy ranemu.

§ 12.

Obowiązki i prawa wartowników oraz ich przełożonych tudzież sposób wykonywania kontroli nad nimi w zakresie unormowanym przez niniejsze zarządzenie określi szczegółowo instrukcja, wydana przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Stawoj Składkowski.*

—oOo—

317.

OBWIESZCZENIE

Prezesa Sądu Apelacyjnego we Lwowie z dnia 9 czerwca 1939 r.

w sprawie zgłaszania list kandydatów na ławników, zastępców ławników sądów pracy i sądów okręgowych, znajdujących się w okręgu Sądu Apelacyjnego we Lwowie.

I) Wskutek upływu okresu czasu, na który zostali powołani ławnicy i zastępcy ławników sądu pracy we Lwowie i w Drohobyczu, oraz Sądu Okręgowego we Lwowie i w Samborze, tudzież ustanowienia Sądu Pracy przy Sądzie Grodzkim w Przemyślu w okręgu Sądu Okręgowego w Przemyślu, wzywam na podstawie § 1 rozporządzenia z dnia 19 stycznia 1935 r. w sprawie powoływania ławników sądów pracy i sądów okręgowych (Dz.

U. R. P. Nr 7, poz. 36) poniżej wymienione instytucje i organizacje do przedstawiania Urzędowi Wojewódkiemu Wydział Pracy i Opieki we Lwowie w terminie do dnia 25 lipca 1939 r. list kandydatów na ławników i zastępców ławników sądów pracy we Lwowie, w Drohobyczu i w Przemyślu, oraz sądów okręgowych we Lwowie, w Samborze i w Przemyślu — na okres trzyletni:

1) z grupy pracodawców:

a) Izbę Przemysłowo - Handlową we Lwowie i Izbę Rzemieślniczą we Lwowie,

b) czynne w okręgach odpowiednich sądów pracy stowarzyszenia zawodowe pracodawców niereprezentowanych w tych izbach,

c) Zarządy instytucji, przedsiębiorstw, wytwórni i banków państwowych oraz samorządu terytorialnego, czynnych w okręgu danego sądu pracy a nienależących do stowarzyszeń zawodowych pracodawców:

2) z grupy pracowników:

czynne w okręgach odpowiednich sądów pracy stowarzyszenia zawodowe pracowników, których spory należą do właściwości sądów pracy.

II) Okręg Sądu Pracy we Lwowie obejmuje okręgi sądów grodzkich we Lwowie oraz obszar gminy miasta Winniki, okręg Sądu Pracy w Drohobyczu obejmuje okręgi gmin: Drohobycz, Bania Kotowska, Borysław, Hubice, Mrażnica, Schodnica, Stebnik i Tustanowice, zaś Okręg Sądu Pracy w Przemyślu obejmuje okręg Sądu Grodzkiego w Przemyślu.

Liczba ławników Sądu Pracy we Lwowie została określona na 124, a to 62 z grupy pracodawców i tyluż z grupy pracowników, liczba zastępców na 248, po 124 z obu tych grup. Liczba ławników Sądu Okręgowego we Lwowie powoływanych z okręgu Sądu Pracy we Lwowie została określona na 56, a to 28 z grupy pracodawców i tyluż z grupy pracowników, liczba zastępców na 112, po 56 z obu tych grup.

Liczba ławników Sądu Pracy w Drohobyczu została określona na 52, a to 26 z grupy pracodawców i tyluż z grupy pracowników, liczba zastępców na 104, po 52 z obu tych grup. Liczba ławników Sądu Okręgowego w Samborze powoływanych z okręgu Sądu Pracy w Drohobyczu została określona na 32, a to 16 z grupy pracodawców i tyluż z grupy pracowników, liczba zastępców na 64, po 32 z obu tych grup.

Liczba ławników Sądu Pracy przy Sądzie Grodzkim w Przemyślu została określona na 52, a to 26 z grupy pracodawców i tyluż z grupy pracowników, liczba zastępców na 104, po 52 z obu tych grup.

Liczba ławników Sądu Okręgowego w Przemyślu powoływanych z okręgu Sądu Pracy w Przemyślu została określona na 24, a to 12 z grupy pracodawców i tyluż z grupy pracowników, liczba zastępców na 48, po 24 z obu tych grup.

III) Ławnikiem lub jego zastępcą może być obywatel polski, który korzysta w pełni z praw cywilnych i obywatelskich, jest nieskazitelnego charakteru, ukończył 30 lat, posiada znajomość zawodu, który reprezentuje, i włada językiem polskim w słowie i piśmie. Od zajmowania stanowiska ławnika i jego zastępcy wyłączeni są: duchowni i zakonnicy, członkowie Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej oraz funkcjonariusze państwowi i wojskowi w służbie czynnej.

Powołanie na stanowisko ławnika lub jego zastępcy pracownika instytucji komunikacyjnej może nastąpić jedynie za zgodą władz przełożonych danej instytucji.

Listy kandydatów winny być sporządzone oddzielnie dla ławników i ich zastępców Sądów Pracy we Lwowie, w Drohobyczu i w Przemyślu, a oddzielnie dla ławników Sądu Okręgowego we Lwowie, w Samborze i w Przemyślu i ich zastępców.

Do list kandydatów powinny być dołączone oświadczenia stowarzyszenia, instytucji, przedsiębiorstwa, wytwórni lub banku, stwierdzające, że kandydaci odpowiadają wymogom przewidzianym w art. 8 prawa o sądach pracy.

W razie przedstawienia na stanowisko ławnika lub jego zastępcy kandydata, będącego pracownikiem instytucji komunikacyjnej, powinien być